

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י"ג תַּמּוּז:

סֵדֶר לְקוּטֵי פְּנֵי הַיְיָ:

כִּי מִי שִׁיּוּדַע קָצַת בִּידִיעָתוֹ יתְבַרֵךְ, הוּא יוֹדַע שֶׁעָקַר הַתַּעֲנוּגִים וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל הַשֵּׁם יתְבַרֵךְ הוּא רַק שְׂאֵנְחָנוּ מֵעוֹלָם הַזֶּה הַשָּׁפֵל נִגְדֵל וְנִקְדָּשׁ שְׁמוֹ יתְבַרֵךְ, וְזֶהוּ עָקַר הַתַּעֲנוּגִים וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל הַשֵּׁם יתְבַרֵךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְאָבִיתָ תְּהַלָּה מִגּוֹיֵי עַפָּר מִקְרוֹצֵי חֶמֶר" וְכוּ', כִּי הַשֵּׁם יתְבַרֵךְ יֵשׁ לוֹ שְׂרָפִים וְחַיּוֹת וְאוֹפָנִים וְעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם עוֹבְדִים אוֹתוֹ יתְבַרֵךְ, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן עָקַר הַתַּעֲנוּג וְהַשְּׁעִשׁוּע שֶׁלוֹ – כְּשֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה הָעֲבוּדָה שֶׁל עוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה, וְעַל בֶּן צָרִיכִין לְהִשָּׁאִיר אַחֲרָיו בֶּן אֹ תִלְמִיד, כְּדֵי שִׁישָׂאֵר דַּעְתּוֹ לְמַטָּה, שִׁישָׂאִיר בְּבָנֵי עוֹלָם הַזֶּה הַשָּׁפֵל. כִּי כְּשֶׁנִּשְׂאָר דַּעְתּוֹ לְמַטָּה עַל־יְדֵי בֶּן אֹ תִלְמִיד, נֶחֱשָׁב כְּאִלּוּ הוּא בְּעַצְמוֹ מִמָּשׁ נִשְׂאָר בְּעוֹלָם:

וְכָל אָדָם יָכוֹל לָקִים זֹאת, לְהַעֲמִיד תִּלְמִידִים. כִּי כְּשֶׁשָּׁנִים מִדְּבָרִים יַחַד בִּירָאת שָׁמַיִם, אֲזִי כְּשֶׁאֶחָד מֵאִיר לְחַבְרוֹ בְּאִיזָה דְבוּר, נֶחֱשָׁב חֶבְרוֹ אֶצְלוֹ בְּחִינַת תִּלְמִיד. וְלִפְעָמִים נֶעֱשֶׂה לְהַפְּךָ, דְּהֵינּוּ כְּשֶׁאֶחָד־כָּךְ הוּא מְקַבֵּל מִחֶבְרוֹ אִיזָה דְבוּר, אֲזִי נֶעֱשֶׂה הוּא בְּבִחִינַת תִּלְמִיד לְגַבֵּי חֶבְרוֹ. וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְזָהֵר, לְהַשְׁתַּדֵּל וְלַעֲסֹק בְּזֶה, כִּי "לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשֶׁבֶת יִצְרָה" (ישַׁעְיָה מ"ה), כִּי צָרִיךְ כָּל אֶחָד לַעֲסֹק בְּיִשׁוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם, שִׁיְהִיָּה הָעוֹלָם מְמָלָא מִבְּנֵי אָדָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית א): "וּמְלָאוּ אֶת הָאָרֶץ", כִּי זֶה עָקַר יִשׁוּב הָעוֹלָם, כְּשֶׁהָעוֹלָם מְמָלָא מִבְּנֵי אָדָם, הֵינּוּ מִבְּנֵי דַּעְתָּה. כִּי מִי שִׁישָׂאִין בּוֹ דַּעְתָּה, אֵינּוּ אָדָם כָּלָל כַּנִּי"ל.

[הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם – מְצִוָּה לְהַעֲמִיד בָּנִים בְּעוֹלָם בְּשִׁבִיל קִיּוּם הָעוֹלָם, בֶּן הוּא מְצִוָּה לְהַכְנִים דַּעְתָּה וְיִירָאת שָׁמַיִם בְּבָנָיו

זֶה עֵקֶר הַמִּצְוָה, שְׂמִי צִוִּיתִי לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם

לְרַעוּתָם. וְעַתָּה יֵצֵא לְאֹרֶץ מִצְרָיִם לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם. וְעַתָּה יֵצֵא לְאֹרֶץ מִצְרָיִם לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם. וְעַתָּה יֵצֵא לְאֹרֶץ מִצְרָיִם לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם.

וּבֵת לְמִיּוֹדֵים, כִּי זֶה עֵקֶר הַמִּצְוָה, שְׂמִי צִוִּיתִי לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם לְרַעוּתָם. וְעַתָּה יֵצֵא לְאֹרֶץ מִצְרָיִם לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם. וְעַתָּה יֵצֵא לְאֹרֶץ מִצְרָיִם לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם. וְעַתָּה יֵצֵא לְאֹרֶץ מִצְרָיִם לְעַבְדֵי מִלְכֵי מִצְרָיִם.

עַל־כֵּן צָרִיד כָּל אֶחָד לְעַסֵּק בְּזֶה – לְהַכְנִים דַּעַת וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם

בְּחִבְרוֹ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה חֵבְרוֹ בְּחִינַת תַּלְמִיד אֶצְלוֹ, וְאֵזִי כְּשִׁימְלֵאוֹ יָמִיו וַיִּגִּיעַ זְמַן הַסִּתְּלָקוֹתָיו, אֵזִי יִתְּלַבֵּשׁ בְּזֶה הַדְּבָר וְשֶׁהַכְּנִים בְּחִבְרוֹ, וַיְהִי נַחֲשָׁב כְּאֵלוֹ הוּא בְּעֶצְמוֹ מִמָּשׁ קִים בְּזֶה הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפּוֹת לָמוֹ" – חָד אָמַר בֵּן, וְחָד אָמַר תַּלְמִיד. נִמְצָא כְּשֶׁנֶּשְׂאָר בֵּן אוֹ תַּלְמִיד אַחֲרָיו, אֵזִי יֵשׁ חֲלִיפּוֹת לָמוֹ, הֵינּוּ כִּי יֵשׁ לוֹ חֲלִיפִין, מֵאַחַר שֶׁנֶּשְׂאָר דַּעַתוֹ אַחֲרָיו עַל־יְדֵי בֵּן אוֹ תַּלְמִיד כַּנִּלְבָּל.

כִּי עֵקֶר הוּא הַדַּעַת, וְכְשֶׁנֶּשְׂאָר הַדַּעַת אַחֲרָיו עַל־יְדֵי בֵּן אוֹ תַּלְמִיד, נַחֲשָׁב כְּאֵלוֹ הוּא מִמָּשׁ נֶשְׂאָר קִים בְּעוֹלָם. וְזֶה חֲלִיפּוֹת – רָאִשֵׁי תִבּוֹת: פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת וְהַגּוֹת לְבִי תְּבוֹנוֹת (תְּהִלִּים מ"ט). כִּי עֵקֶר הוּא הַדַּעַת שֶׁהוּא בְּחִינַת: "פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת

וְהַגִּוֹת לְבֵי תְבוּנוֹת", שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַהִשְׁאָרָה וְהַחֲלִיפוֹת שֶׁנִּשְׁאָר מִן הָאָדָם אַחֲרָיו, דִּהְיִינוּ מֵה שֶׁהָיָה מְדַבֵּר חֲכָמָה וְתְבוּנָה עִם חֵבֵרוֹ וְהַכִּנִּים בּוֹ דַּעַת אֱמֶת וְיִרְאַת שָׁמַיִם כַּנ"ל. וְעַל כֵּן פִּי יִדְבֹר חֲכָמוֹת וְהַגִּוֹת לְבֵי תְבוּנוֹת – רְאֵשֵׁי תְבוּת חֲלִיפוֹת, כִּי זֶה עֵקֶר הַחֲלִיפוֹת וְהַהִשְׁאָרָה כַּנ"ל:

וּבְאֵמֶת בֵּן וְתַלְמִיד הוּא כְּלוֹ חֵד. כִּי הֵבֵן הוּא גַם בֵּן תַּלְמִיד כַּנ"ל, וְגַם הַתַּלְמִיד הוּא בְּחִינַת בֵּן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדָרִין צ"ט: וְעֵינֵי שָׁם גַּם בְּדָף יט): 'כָּל הַמְּלַמֵּד בֶּן חֵבֵרוֹ תּוֹרָה, כְּאִלּוֹ עֲשָׂאוֹ' כִּי נֶחֱשָׁב כְּאִלּוֹ עֹשֶׂה אֶת הַגּוֹף שֶׁל הַתַּלְמִיד גַּם בֵּן, כִּי מִקֵּדָם לֹא הָיָה נִקְרָא בְּשֵׁם אָדָם כָּלָל, מֵאַחֵר שֶׁלֹּא הָיָה בּוֹ דַּעַת וְלֹא הָיָה רַק דְמוּת אָדָם, נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי שֶׁלְמַד עִמּוֹ תּוֹרָה וְהַכִּנִּים בּוֹ דַּעַת, עַל־יְדֵי־זֶה נִעֲשֶׂה אָדָם, עַל־כֵּן נֶחֱשָׁב כְּאִלּוֹ עֲשָׂאוֹ מִמֶּשׁ, עַל־כֵּן גַּם הַתַּלְמִיד הוּא בְּחִינַת בֵּן:

ה אֲמָנָם, מִי שֶׁרוֹצֶה לְדַבֵּר עִם חֵבֵרוֹ בְּיִרְאַת שָׁמַיִם כַּנ"ל, הוּא צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לוֹ יִרְאַת שָׁמַיִם, כִּדִּי שִׁיְהִיֹּ דְבָרָיו נִשְׁמָעִין אֲצֶל חֵבֵרוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת ו:): 'כָּל מִי שֶׁיֵּשׁ בּוֹ יִרְאַת שָׁמַיִם, דְּבָרָיו נִשְׁמָעִין' וְגַם כִּדִּי שִׁיְתַקִּימוּ דְבָרָיו אֲצֶל חֵבֵרוֹ. כִּי לְפַעֲמִים מְדַבֵּר אֶחָד עִם חֵבֵרוֹ, וְתַכֵּף וּמִיד עוֹבֵר וְהוֹלֵךְ הַדְּבָר מִלֵּב חֵבֵרוֹ, וְאֵינּוּ מִתְקִיִּם אֲצִלּוֹ כָּלָל. עַל־כֵּן צָרִיךְ לָזֶה יִרְאַת שָׁמַיִם. כִּי 'מִי שֶׁיִּרְאַת חֲטָאוֹ קוֹדֶמֶת לְחֲכָמָתוֹ, חֲכָמָתוֹ מִתְקִימָת' (אָבוֹת פָּרָק ג), הֵינּוּ שִׁישׁ קִיּוֹם לְדְבָרָיו אֲצֶל חֵבֵרוֹ. נִמְצָא; מִי שֶׁרוֹצֶה לְהַכְנִים דַּעַת בְּחֵבֵרוֹ, הוּא צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לוֹ יִרְאַת שָׁמַיִם, כִּדִּי שִׁיְהִיֹּ דְבָרָיו נִשְׁמָעִין וּכְדִי שִׁיְתַקִּימוּ דְבָרָיו. וְזֶהוּ: אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ, וְלֹא יִרְאוּ אֱלֻקִּים (תְּהִלִּים נ"ה), הֵינּוּ כְּשֶׁאֵין נִשְׁאָר דַּעַתוֹ אַחֲרָיו עַל־יְדֵי בֵּן אוֹ תַּלְמִיד, שֶׁזֶה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

לרעה - אמר מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

בְּחִינַת חֲלִיפּוֹת כַּנ"ל, זֶה סִימָן שֶׁלֹּא יֵרְאוּ אֱלֹקִים, כִּי עַל-יְדֵי יִרְאַה
נִשְׁאָר דַּעְתּוֹ אַחֲרָיו כַּנ"ל:

וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׁעוֹסְקִים לְדַבֵּר אֶחָד עִם חֵבְרוֹ לְהַכְנִים בּוֹ
דַּעַת וְיִרְאַת שָׁמַיִם וּלְהַעֲמִיד תַּלְמִידִים כַּנ"ל,
עַל-יְדֵי-זֶה נִכְנָסִין אֲוֵרוֹת הַמַּקִּיפִים, דְּהֵינּוּ שְׁזוּכָה לְהִבִּין וְלִידַע,
מָה שֶׁלֹּא הָיָה מִבֵּין וְיִוֹדַע מִתְחִלָּה (עֵין מַסַּכַת ע"ז לַה:). כִּי מָה שֶׁאָדָם
מִבֵּין וּמִשִּׁיג בְּשִׁכְלוֹ זֶה בְּחִינַת פְּנִימִי, כִּי זֶה הַשִּׁכְלֵל נִכְנָס לְתוֹךְ
שִׁכְלוֹ אֲבָל מָה שֶׁאֵין יָכוֹל לְכַנֵּס לְתוֹךְ שִׁכְלוֹ, דְּהֵינּוּ מָה שֶׁאֵי אֶפְשָׁר
לוֹ לְהִבִּין זֶה בְּחִינַת מַקִּיפִים, כִּי זֶה הַדְּבָר מַקִּיף סְבִיבוֹת שִׁכְלוֹ, וְאֵי
אֶפְשָׁר לוֹ לְהַכְנִיסוֹ בְּפָנָיו בְּתוֹךְ שִׁכְלוֹ, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִבִּין זֹאת,
מִחֲמַת שֶׁהוּא בְּחִינַת מַקִּיף אֲצִלוֹ. וְכִשְׁעוֹסֵק לְדַבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם,
וּמַכְנִים בָּהֶם דַּעְתּוֹ, נִמְצָא שֶׁנִּתְרוֹקֵן מִחוּ מַה שִׁכְלֵל וְהַדַּעַת שֶׁהָיָה
לוֹ, אֲזַי עַל-יְדֵי-זֶה נִכְנָס הַשִּׁכְלֵל הַמַּקִּיף לְפָנָיו, כִּי עַל יְדֵי שֶׁנִּתְרוֹקֵן
שִׁכְלוֹ עַל יְדֵי שֶׁהַכְנִים דַּעְתּוֹ בְּחֵבְרוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה נִכְנָס הַמַּקִּיף
לְפָנָיו, וְזוּכָה לְהִבִּין בְּחִינַת הַשִּׁכְלֵל הַמַּקִּיף, דְּהֵינּוּ שֶׁמִּבֵּין מָה שֶׁלֹּא
הָיָה יָכוֹל לְהִבִּין מִתְחִלָּה כַּנ"ל:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיְיָמוּנִי:

ב וְאֶפְלוֹ כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַנּוֹ לְהַסְתַּלַּק וּנְשַׁמְתּוֹ עוֹלָה לְמָקוֹם שֶׁעוֹלָה אֵין
זֶה תַּכְלִית וְשִׁלְמוֹת שֶׁתְּהִיָּה הַנְּשָׁמָה דְּבוּקָה רַק לְמַעְלָה. רַק עַקֵּר
הַשִּׁלְמוֹת שֶׁל הַנְּשָׁמָה הוּא אֲשֶׁר בְּעֵת שֶׁהִיא לְמַעְלָה תְּהִיָּה לְמַטָּה
גַּם כֵּן. וְעַל כֵּן צָרִיךְ שִׁישְׁאָר אַחֲרָיו בְּרָכָה בֵּן אוֹ תַלְמִיד כִּדְּי
שִׁישְׁאָר דַּעְתּוֹ לְמַטָּה גַּם כֵּן בְּעֵת שֶׁנִּסְתַּלַּק לְמַעְלָה, שֶׁעַל-יְדֵי
הַדַּעַת הַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּשְׁאָר אַחֲרָיו בְּבָנָיו וּבְתַלְמִידָיו יִצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל
מִעוֹזָנוֹת לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. כִּי מִי שֶׁיִּוֹדַע קֶצֶת מִיְדִיעָתוֹ יִתְבָּרֵךְ הוּא
יִוֹדַע, אֵף שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יֵשׁ לוֹ שְׂרָפִים וְחַיּוֹת וְאוֹפָנִים וְכוּ' שֶׁהֵם

עוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֵקֶר תִּעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׂוּעָיו יִתְבָּרַךְ
 הוּא רַק שְׁאַנְחָנוּ מֵעוֹלָם הַזֶּה הַשָּׁפֵל נִגְדֵל וְנִקְדָּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַל
 כֵּן הוּא מְשַׁתְּדֵל לְהַשְׁאִיר דַּעְתּוֹ הַקְּדוּשָׁה בְּבָנִים וְתַלְמִידִים שִׁיאִירוּ
 אֶת דַּעְתּוֹ בְּעוֹלָם לְדוֹרֵי דוֹרוֹת כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעוֹזְנוֹת
 לְעוֹלָם וָעֶד. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִחָשֵׁב כְּאִלוֹ הוּא בְּעֶצְמוֹ מִמַּשׁ נִשְׁאָר
 בְּעוֹלָם:

סדר ימי מלחמת הרנ"ת ה'ת"פ:

יא והנה בל"ג בעומר שנה הנזכרת לעיל נסעתי לדאשיב, ומשם
 לאומאן, ונתעכבתי שם עד ערב ראש חדש סיון ואחר כך חזרתי
 לביתי ובבואי לביתי תכף ספרו לי שהעבירו את האדון גרדניצע
 שהיה בפרסלב וזה היה אצלי גם גדול לענין הדפוס, כי אם היה
 זה הגרדניצע לא הייתי יכול להעמיד הדפוס, וכבר שלחתי לשאל
 אותו ולא הסכים:

יב והנה אחר שבועות היה דעתי מבלבלת מאד ולא ידעתי מה
 לעשות איך אזכה למצא אפן ותחבולה להעמיד הדפוס, כי היו
 המניעות רבות ועצומות מאד מאד מכל הצדדים וגם מניעת
 הממון כי היו צריכין עדין סך רב, ובידי לא היה אפלו זוז כל
 שהוא והיה בדעתי לנסע על המדינה ונמנעתי הרבה מחמת פמה
 טעמים, ולבי הלך אנה ואנה וכמה שבועות אחר חג
 השבועות אם לנסע או לחדל:

יג והנה סמוך לערב ראש חדש מנחם אב נסעתי מביתי לאומאן,
 והייתי שם על ערב ראש חדש אב, ומשם נסעתי לניקולאיב לדבר
 עם רבי ליב אודות הדפוס כנזכר לעיל ובנסיעה זאת לא לקחתי
 עמי את רבי יהודה אליעזר נרו יאיר, כי לא היה בדעתי אז בעת
 שיצאתי מביתי לנסע לארץ ישראל מניקולאיב אך בבואי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'רפ' ז'צ"ל "צדק צדקוה שד"ך צדקוה מצדקוה רבנו יהודה תיקון רב"ל

ז'צ"ל "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְאוֹמְרֵי שְׁמַעְתִּי שָׁם שִׁדְדִידְנוּ הוֹתִיק מוֹרְנוּ הָרַב שְׁמַעוֹן נְרוּ יֵאִיר
הוּא כְּבָר בְּאֲדָעַם לְנִסְעַ מִשָּׁם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְשִׁישׁ סְבָרָא שְׂרָבִי
נִפְתָּלִי נְרוּ יֵאִיר חֲבָרִי יִסַּע עִמּוֹ יַחַד וְאֲנִי יִדְעֵתִי מִכְּבָר שְׂרָבִי
נִפְתָּלִי נְרוּ יֵאִיר יֵשׁ לוֹ כְּסוּפִין גְּדוֹלִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה זְמַן רַב
וְתִכְף שְׁשִׁמְעֵתִי זֹאת נִתְּלֵהָ לְבִי לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִתְחַלְתִּי לְחֹשֶׁב
מִחֲשָׁבוֹת אוֹלֵי אֲזוּכָה לְנִסְעַ עִם רַבִּי שְׁמַעוֹן הַנְּזֹכֵר לְעֵיל יַחַד לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל וְנִסְעֵתִי מֵאוֹמְרֵי לְנִיְקוּלָאֵיב דְּרַךְ טִירָאוּיָצַע וּבָאתִי עַל
שִׁבַּת חֲזוֹן לְקַהֲלָת קִדְשׁ בְּאַפְאֲלִיעַ וְשָׁם נִתְקַרְבוּ אֵלַי בְּנֵי הַנְּעוֹרִים
חֲדָשִׁים, וְנִתְעוֹרְרוּ לְהַשְׁמִי יִתְבָּרַךְ בְּהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל כְּדֶרֶךְ אַנְשֵׁי
שְׁלוֹמְנוּ הַנְּקָרָאִים עַל שֵׁם רַבְּנּוּ זְכוֹרְנוּ לְבִרְכָה מִשָּׁם נִסְעֵתִי
לְנִיְקוּלָאֵיב וּבָאתִי לְשָׁם עַל שִׁבַּת נַחְמוּ, וְדַבַּרְתִּי עִם רַבִּי לֵיב
אוֹדוֹת הַדְּפוּם וְלֹא פָּעַלְתִּי אֲצִלוֹ כְּלוּם, גַּם לִי בְּעֶצְמִי לֹא נָתַן כִּי
אִם סָךְ מוֹעֵט וְנִסְעֵתִי מִשָּׁם לְאֲדָעַם וְחֲשִׁבְתִּי מִחֲשָׁבוֹת בְּכָל הַדְּרָךְ
אוֹלֵי אֲזוּכָה לְנִסְעַ מֵאֲדָעַם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲבָל הָיוּ לִי עַל־זֶה כִּמְהָ
מְנִיעוֹת בְּדַעְתִּי, וּמְנִיעוֹת מִחֲמַת מָמוֹן וּבִיּוֹם ד' הָיָה חַמְשָׁה עָשָׂר
בְּאָב וְאִזּוּ נִכְנַסְתִּי לְאֲדָעַם וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם קָדַם שְׁנַכְנַסְתִּי לְאֲדָעַם בָּא
אֵלַי שְׂמִחָה גְּדוֹלָה וְשְׂמִחָתִי מְאֹד, וְכָל שְׂמִחָתִי הָיָה כִּי הָיָה נִרְאָה
לְדַעְתִּי שְׂמִכָּאֵן אִסַּע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲבָל הָיִיתִי כְּמִתְנַבֵּא וְאִינוּ
יֹדְעַ מַה מִּתְנַבֵּא, כִּי הָאֲמַת שְׁעַל יְדֵי נְסִיעָה זֹאת לְאֲדָעַם זְכִיתִי
לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַחַר כָּךְ, אֲבָל לֹא אִזּוּ בְּאוֹתוֹ הָעֵת:

וְנִכְנַסְתִּי לְאֲדָעַם בְּיוֹם רַבִּיעֵי הַנְּזֹכֵר לְעֵיל לְעֵת עָרֵב וּבְכָל אוֹתוֹ
הַיּוֹם לֹא נוֹדַע עֲדִין לְר' שְׁמַעוֹן שְׂבָאתִי עַד הַלֵּילָה וּבָא אֲצֵלִי וְהָיָה
בֵּינֵינוּ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה לְגִדְל אֶתְהַבְתֵּנוּ הָעֲצוּמָה מְאֹד בְּיוֹם חַמְשֵׁי
בְּבִקְרָ בְּעֵת שְׂהִתְפַּלְלְתִּי בָּא אֵלַי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדִבֵּר עִמִּי אַחַר גָּמַר
תְּפִלַּת שְׁמוֹנְה־עֶשְׂרֵה, בְּעוֹד שְׂהִיִּיתִי מְעַטָּף בְּטִלִּית וְתְּפִלִּין,

וְהִתְחִיל לְסַפֵּר לִי שְׁבַקְלֵי אוֹכֵל עֲכָשׁוּ לְנִסְעַ עִמּוֹ יַחַד לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיּוֹדִיעַ לִי הַדֶּרֶךְ אֵיךְ לָקַח הַבִּילְעָט וְכָל עַנְיֵן הַנְּסִיעָה וְהָיָה לִי חֲשֹׁק
 גָּדוֹל לְנִסְעַ אִךְ רַבּוֹ הַמְּנִיעוֹת בְּמַחִי, וְגַם לֹא הָיָה בְּיָדֵי כִּי אִם סָךְ
 מוֹעֵט עַל הוֹצָאוֹת בְּעֶרְךָ מֵאָה רוּבֵל סוּג וְהִשְׁבַּתִּי לוֹ שְׂאֲנֵי צָרִיךְ
 לִישֵׁב עֲצָמֵי בְּזָה, אֲבָל לֹא הָיָה הַזְּמַן מִסְפִּיק לְהִתְיַשֵּׁב הַרְבֵּה כִּי
 אָמַר שֶׁהַסְּפִינָה תִלְךְ בְּסִמּוּךְ אַחֲרֵי שַׁבָּת וְצָרִיכִין לְהִתְחִיל לְהִתְעַסֵּק
 בְּעַנְיֵן הַבִּילְעָט תַּכְּף אַף עַל פִּי כֵן בְּקִשְׁתִּי אוֹתוֹ שְׂיִלְךְ לְבֵיתוֹ וְאַחֲרֵי
 גִּמְרֵי הַתְּפִלָּה אֶתְיַשֵּׁב אֵיזָה שָׁעָה עַל כָּל פָּנִים וְאַשִּׁיב לוֹ תְּשׁוּבָה
 וְהִלְךְ רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְאַנִּי גִּמְרֵי הַתְּפִלָּה וְדַעְתִּי הִלְךְ אָנָּה וְאַנָּה וְלֹא
 יִכְלָתִי לְשִׁית עֲצָה לְנַפְשִׁי, אַחֲרַי כֶּךָ נִגְמַר בְּדַעְתִּי לְנִסְעַ לְאַרְצֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאַחֲרַי כֶּךָ הָיָה אֶצְלֵי רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְהוֹדַעְתִּי לוֹ דַּעְתִּי, וּבְאוֹתוֹ
 הַיּוֹם שָׁלַחְתִּי הָעֶגְלָה שְׁהִיתָה עִמִּי עִם הָאִישׁ רַבִּי לֵיבֵל
 מִטִּירָאוּיָצֵעַ שְׁהִיָּה עִמִּי שְׂיַחֲזוֹר לְבֵיתוֹ, וּבִיּוֹם חַמִּישִׁי נָתַתִּי שְׁנֵי
 קָרְבָּלִיךְ אֲדָרוּף [דְּמִי קַדִּימָה] לְהַסְרִסוֹר שְׂיִקְבֵּל לִי הַבִּילְעָט,
 וְנִתְעַכְּבְתִּי שָׁם עַל שַׁבָּת:

סדר לקוטי עצות היומני:

ה הצדיקים מנהיגי הדור האמתיים הם מגרשין מלב ישראל
 המרה שחורה והעצבות. ועל ידי זה הם יכולין לבער ולהתלהב
 להשם יתברך. גם לפעמים בוער האדם ביותר להשם יתברך חוץ
 מן המדה, וגם זה אינו טוב כי זה מבחינת רוח סערה ונקרא
 הריסה. והצדיקים משגיחים גם על זה להכניע הרוח סערה, שלא
 יבערו יותר מהמדה, רק לב כל אחד מישראל יתלהב להשם
 יתברך כראוי במוג השוה (שם ט).

ה מחמת שנמצאים צדיקים אמתיים הגדולים במעלה מאד
 ודרךם לדבר גדולות ונפלאות, כי הם באמת יכולים לעשות

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'פב ־ צָמַח מְנוּחֵה רֵנִי עֵינֶיךָ מִקוֹחַ שִׁדְדֵיךָ לְצַדִּיק מְחַוֵּר רַבּוֹנוֹ יִהְיֶה תִּיקוּן לִכְכַּל ־
־ חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵינֵי הַצְּדִיק וְנִצְחָתִי וְאֵנָחִי שְׂעִי יֵשִׁיבָה תִּיקוּן הַמִּידוֹת ־

גְּדוּלוֹת וְלַעֲבֹד ה' בְּכָל דְּבַר שְׁבָעוּלָם אַפְלוּ בַּאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וְכִיּוּצָא, וַיֵּשׂ צַדִּיקִים שְׁיִכּוּלִים לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹן עַל יְדֵי אֲכִילָתָם. וּמִחֲמַת שֵׁשׁ צַדִּיקִים כָּאֱלוּ, מַחֲמַת זֶה נִמְצְאִים שִׁקְרָנִים שְׁמֵת פְּאָרִים גַּם כֵּן בְּגְדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת כָּאֱלוּ וַיֵּשׂ שָׁהֵם מִנְהִיגֵי הַדּוֹר וּמִטָּעִין אֶת הָעוֹלָם כָּאֱלוּ אֵין שׁוֹם דְּבַר נִמְנַע מֵהֶם וְהַכֹּל בְּיָדָם. וְכֹל זֶה מַחֲמַת שֵׁשׁ צַדִּיקִים אֲמִתִּים שֵׁשׁ לָהֶם בְּאֵמַת זֶה הַכַּחַ, עַל כֵּן הֵם מְתָדְמִין אֲלֵיהֶם כְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם וְהֵם נִקְרָאִים נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר. אֲבָל הֵם עוֹשִׂים טוֹבוֹת לְהַצְּדִיקֵי אֵמֶת. כִּי יֵשׁ שְׂנוֹתָנִים צְדָקָה וְהֵם רְשָׁעִים נוֹאֲפִים, וְהַצְּדָקָה שְׁלָהֶם הִיא מַזְקָת לְהַצְּדִיק הָאֵמֶת, וְעַל כֵּן הִיא טוֹבָה שְׁנִמְצְאִים הַשִּׁקְרָנִים הַנַּל, שָׁעַל יְדֵי זֶה הָרְשָׁעִים פּוֹנִים אֲלֵיהֶם. כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִכְּשִׁיל אֶת הָרְשָׁעִים שְׁיַתְּנוּ הַצְּדָקָה שְׁלָהֶם לְשִׁקְרָנִים הַנַּל, וְעַל יְדֵי זֶה נִצּוֹל הַצְּדִיק מִהַצְּדָקָה שְׁלָהֶם (שם טו).

הַצְּדִיק הָאֵמֶת מִקַּבֵּל דְּבוֹר פִּיו הַקְּדוֹשׁ מִבְּעֵלֵי צְדָקָה (שם).
הַאֲמִתִּים, כִּי הַצְּדִיקִים מְתָדְמִים לְיוֹצֵרֵם וְכִמוֹ שְׁקֵשָׁה קִשְׁיוֹת עַל הַצְּדִיקִים הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּמוֹ כֵּן בְּהַכָּרַח שְׁיִהְיֶה קֵשָׁה קִשְׁיוֹת עַל הַצְּדִיק וְעַיֵן חִקִּירוֹת אֹתָ טו (שם נב).

כִּד כֹּל מַה שֶּׁהַצְּדִיק גְּדוֹל בְּמַעֲלָה יוֹתֵר הוּא יִכּוֹל לְהַשְׁגִּיחַ וּלְהַסְתִּיב לְיוֹתֵר עַל הָעוֹלָם וְלֹא כְּמוֹ שִׁטּוּעִין קִצָּת בְּנֵי אָדָם שְׂאוֹמְרִים שְׂמִחֲמַת גְּדָלָת הַצְּדִיק הוּא רְחוּק מִן הָעוֹלָם (שם נח).

סִדְרָה סְפֹרֵי מַעֲשֵׂי־הַיּוֹמִי:

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה מְדִינָה, שְׁהָיָה שָׁם עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל, שְׁהָיוּ כָּלָם עֲשִׂירִים, אֵךְ הָיָה דְרָכָם וְהִנְהַגָּתָם זָר וּמְשַׁנָּה מְאֹד, כִּי הַכֹּל הָיָה מְתַנְהֵג אֲצֵלָם כְּפִי הָעֲשִׂירוֹת, שְׁהָיָה עֲרֵךְ מַעֲלָת כָּל אֶחָד וְאֶחָד

כפי העשירות שלו, שמי שיש לו כף וכף אלפים או רבבות יש לו מעלה זו, ומי שיש לו כף וכף ממון יש לו מעלה אחרת, וכן כיוצא בזה כל סדר המעלות היה אצלם כפי הממון של כל אחד ואחד, ומי שיש לו כף וכף אלפים ורבבות כפי הסכום, שהיה קצוב אצלם הוא מלך וכן היה להם דגלים, שמי שיש לו כף וכף ממון הוא בדגל זה, ויש לו אותו המעלה פלוגנית באותו הדגל ומי שיש לו כף וכף ממון הוא בדגל אחר, ויש לו שם איזה מעלה באותו הדגל לפי ערך ממונו והיה קצוב אצלם כמה ממון יהיה לו, ויהיה נחשב באותו הדגל במעלה פלוגנית, וכמה ממון יהיה לו, ויהיה נחשב בדגל אחר באיזה מעלה, וכן הדרגא והמעלה של כל אחד ואחד היה הכל כפי הממון, כפי מה שהיה קצוב אצלם וכן היה קצוב אצלם, כשיש לו כף וכף ממון הוא סתם בן אדם ואם יש לו עוד פחות מזה הוא חיה או עוף וכיוצא והיה אצלם חיות רעות ועופות, דהינו כשיש לו רק כף וכף הוא נקרא אריה אנושי (בלשון אשכנז איין מענטשליכר לייב) וכן כיוצא בזה שאר חיות רעות ועופות וכו', דהינו שלפי מעוט ממונו הוא רק חיה או עוף וכו', כי עקר היה אצלם הממון, ומעלה ודרגא של כל אחד היה רק לפי הממון.

ונשמע בעולם, שיש מדינה כזו, והיה הבעל תפלה מתאנח על זה, והיה אומר: מי יודע עד היכן הם יכולים לילך ולתעות על ידי זה! ונמצאו אנשים מאנשיו של הבעל תפלה הנ"ל, ולא שאלו את דעתו כלל, והלכו לשם, אל המדינה הנ"ל, להחזירם למוטב, כי היה להם רחמנות גדול עליהם על שנתעו כל-כך בתאות ממון, ובפרט שהבעל תפלה הנ"ל אמר שהם יכולים לילך ולתעות יותר ויותר כנ"ל, על כן הלכו אלו האנשים הנ"ל אל אותו המדינה הנ"ל, אולי יחזירו אותם למוטב.

סדר שבתון עירוב הימני:

(כא) אם נזכר שלא עירב קודם סעודת שחרית יבשל הרבה בקדירה אחת ויותיר לשבת: הגה והוא הדין שיוכל לילך מבע"י לחדר בנר דלוק לחפש איזה דבר ויניחנו דולק עד הלילה (טור) ויש אומרים דאפילו לבשל כמה קדירות מותר כיון שקודם אכילה הוא והוא שיאכל מכל אחד ואחד: (כב) אם נזכר ביום טוב ראשון שלא עירב אם הוא ביום טוב של ר"ה אינו יכול לערב על תנאי אבל אם הוא ביום טוב של גליות יכול לערב בתנאי אם היום קודש אינו צריך לערב ואם היום חול בעירוב זה יהא שרי לן לאפויי ולבשולי וכו' ולמחר אין צריך לומר כלום ויש אומרים דאי לית ליה מידי דבשיל מאתמול לא מהני תנאי: (כג) אם עבר במזיד (או בשוגג) ובישל כמה קדירות שלא לצורך יום טוב מותר לאוכלן בשבת או בחול: (כד) אם הערים לבשל ב' קדירות לצורך היום והותיר אחת לצורך מחר אסור לאכלה:

סימן תקכח (א) יום טוב א"צ עירובי חצרות ושיתופי מבואות אבל עירוב תחומין צריך וכל הלכות תחומין נתבארו בהלכות עירובי תחומין: (ב) יום טוב שחל להיות בע"ש אין מערבין לא עירובי חצרות ולא עירובי תחומין (אפילו אם הניח עירוב תבשילין) (ר"ן פ"ב דביצה) אבל אם נזכר ביום הראשון בב' ימים טובים של גליות יכול לערב עירובי חצירות בתנאי אבל עירובי תחומין אין מניחין אותו ביום טוב בתנאי:

סימן תקכט (א) מצות יום טוב לחלקו חציו לבית המדרש וחציו לאכילה ושתייה ואל יצמצם בהוצאות יום טוב וצריך לכבדו ולענגו כמו בשבת: הגה ואסור לאכול ממנחה ולמעלה בערב יום טוב כמו בשבת שזהו מכלל הכבוד (רמב"ם פ"ו) מיהו אם

ערב יום טוב שבת יכול לקיים סעודה שלישית ויאכל מעט פת לכבוד יום טוב ומצוה ללוש פת בערב יום טוב לכבוד יום טוב (מהרי"ל הל' יום טוב) כמו בע"ש כמו שנתבאר לעיל סימן רמ"ב. וחייב לבצוע על שתי ככרות ולקבוע כל סעודה על היין ובגדי יום טוב יהיו יותר טובים משל שבת ולא נהגו לעשות בו סעודה שלישית (וביום טוב מאחרין לבא לבית הכנסת וממהרין לצאת משום שמחת יום טוב): (גמרא פ' הקורא עומד): (ב) חייב אדם להיות שמח וטוב לב במועד הוא ואשתו ובניו וכל הנלוים אליו כיצד משמחן הקטנים נותן להם קליות ואגוזים והנשים קונה להם בגדים ותכשיטין כפי ממונו וחייב להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר עניים. ודין תענית ביום טוב כמו בשבת ועיין לעיל סימן רפ"ח): (ג) אדם אוכל ושותה ושמח ברגל ולא ימשוך בבשר וביין ובשחוק וקלות ראש לפי שאין השחוק וקלות ראש שמחה אלא הוללות וסכלות ולא נצטוינו על ההוללות והסכלות אלא על שמחה שיש בה עבודת היוצר: (ד) חייבים בית דין להעמיד שוטרים ברגלים שיהיו משוטטים ומחפשים בגנות ובפרדסים ועל הנהרות שלא יתקבצו שם לאכול ולשתות אנשים ונשים ויבואו לידי עבירה וכן יזהירו בדבר זה לכל העם שלא יתערבו אנשים ונשים בבתיהם בשמחה ולא ימשכו ביין שמא יבואו לידי עבירה אלא יהיו כולם קדושים:

סימן תקל (א) חול המועד אסור בקצת מלאכות ומותר במקצתן: הגה לפי צורך הענין שהיה נראה לחכמים להתיר:

סימן תקלא (א) מצוה לגלח בערב יום טוב: (ב) אין מגלחין במועד אפילו אם גילח קודם מועד: (ג) אפילו אם היה אנוס ומפני כך לא גילח בערב מועד אינו מגלח במועד והוא

הדין למי שהיה חולה ונתרפא במועד:

סדר לקוטי תפלות היומיומי:

רא: רבונו של עולם תן לי חיים ואחיה ולא אמות, תן לי חלק טוב לעולם הבא זכני זכני, חנני חנני, עזרני והושיעני שאזכה לשמע קול השיר והנגון הזה שיתער לעתיד בעת שתחדש את עולמך מלא רחמים, טוב ומטיב, עזרני מעתה שאזכה להתגבר ולסתם עיני ואזני מחיוו דהאי עלמא, לבלי להסתכל על הבלי העולם הזה כלל, ולבלי לשמע קול זה העולם כלל, ולבלי לדבר שום דבור שאינו נוגע לשמך ולעבודתך, שיגיע מהם שיר ושבח ותהלה לשמך הגדול והקדוש ואזכה לעקם את צוארי מזה העולם לבלי להניח שום הכל ורוח הפה כלל בזה העולם ולא יתאחו בי שום הכל מהבלי העולם הזה כלל ואזכה לשעבד כל קומת גופי וידי ורגלי אליך, לבלי לעשות בהם שום דבר שאינו נוגע לעבודתך, רק עיני ואזני ופי ולבי ודעתי ומחשבותי וכל גופי וידי ורגלי ורמ"ח אברי ושם"ה גידי וכל חושי וכחי, כלם יהיו מדבקים ומקשרים אליך באמת בקשר אמין וחזק ומשעבדים לעבודתך באמת לעולמי עד ולנצח נצחים, עד שאזכה לשמע לעתיד קול השיר הזה הקדוש והנורא שיתער לעתיד, אשר יתנגן על שבעים ושנים נימין אשרי אזנים שישמעו זאת, אשרי המחכים והמצפים והמקוים לזה "אשרי תבחר ותקרב", שיזכה להציץ מן החרכים לראות ולשמע מחול הצדיקים בעת שיתנגן לפניהם השיר הגדול והקדוש לעולמי עד:

רב: אדון כל, מגביה שפלים, מקים מעפר ומאשפה דל ואביון, טוב ומטיב לרעים ולטובים, עשה עמי פלאות בחיי באפן שאזכה לטוב הזה באמת, כי אתה לבד ידעת את ערבות נעימות

מְתִיקוֹת יְדִידוֹת תְּשׁוּקַת הַתְּקוּהָ הַזֹּאת, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג
 וְלִתְפֹּס בַּמַּחְכְּמָה כָּלֵל נְעִימוֹת הַשִּׁיר הַזֶּה, כִּי אִם אַתָּה לְבַד יַדְעָתָ, כְּמוֹ
 שְׁכַת־טוֹב: "עֵינִי לֹא רָאִיתָ אֱלֹקִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ" רַחֵם עַל
 פָּגוּם וְרַחוּק כְּמִנִּי, וַעֲשֵׂה עִמִּי פֶלֶא לְחַיִּים וְעֲזֹרָנִי וְזַכְּנִי מִהֲרָה לְסוּר
 מִרָע וְלַעֲשׂוֹת הַטוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד עַד שְׂאֲזוּכָה לְהִיּוֹת כְּרָצוֹנְךָ
 הַטוֹב בְּאַמֶּת, וְלִרְאוֹת בְּטוֹב ה' בְּאֶרֶץ הַחַיִּים, "לְחַזוֹת בְּנַעַם ה'
 וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, תוֹדִיעַנִי אֶרֶח חַיִּים שְׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת פְּנֶיךָ נְעִימוֹת
 בְּיַמֶּיךָ נִצַּח":

רג: וּתְזַכְּנוּ לְהַתְקַרֵּב לְצַדִּיק אֲמַתִּי אֲשֶׁר כָּבֵר זָכָה לְקוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה,
 בְּאֶפֶן שִׁיחֶיָה רָאוּי לְהוֹכִיחַ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל לְעוֹרֵר רִיחַ
 הַטוֹב שֶׁל גֵּן עֵדֶן עַל־יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטוֹבָה, שִׁיחֶיָה לּוֹ כַח לְהַפְּךָ כָּל
 עוֹנוֹתֵינוּ לְזָכוֹת, וְלְהַעֲלוֹתֵינוּ מִטְּמָאָה לְטָהָרָה מֵחַל לְקַדְּשׁ
 וַיִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ רִיחַ גֵּן עֵדֶן וַיַּחֲזֵק אֶת נַפְשֵׁנוּ וְרוּחָנוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ
 בְּקַדְשָׁה חֲזָקָה וְנִכְוֹנָה וַיַּכְנִיעַ לְפָנֵינוּ אֶת כָּל צָרֵינוּ וְרוּדְפֵינוּ, וַיִּשְׁבֵּר
 וַיַּכְלֶה וַיַּכְנִיעַ וַיַּעֲקֹר וַיַּבִּטֵל אֶת עַקֵּב דְּסִטְרָא אַחֲרָא שְׁהוּא עַקֵּב שֶׁל
 עֲשׂוֹ הַרְשָׁע שְׁהוּא מְזוֹנָא דְגוּפָא עַד שְׁנִזְזוּכָה כְּלָנוּ לְשִׁבְרֵי לְגַמְרֵי
 תַּאֲוֹת אֲכִילָה וְשִׁתְיָה שְׁהוּא מְזוֹנָא דְגוּפָא, וְלְהַגְבִּיר וְלְחַזֵּק מְזוֹנָא
 דְנִשְׁמָתָא שְׁהוּא רִיחַ טוֹב שֶׁל יְרֵאת ה' הָאֲמַתִּיּוֹת וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא
 שְׁכַת־טוֹב: "ה' רוּעִי לֹא אֶחָסֵר", וְתִהְיֶה כָּל אֲכִילָתָנוּ וְשִׁתְיָתָנוּ
 בְּקַדְשָׁה וּבְטָהָרָה גְדוּלָה בְּבַחֲיִנַת מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב:
 "צַדִּיק אוֹכֵל לְשִׁבְעַת נַפְשׁוֹ" וַיִּלְחַם בְּעֵדְנוּ מִלְחָמַת עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן,
 לְהַכְנִיעַ וּלְשִׁבֵּר וְלַעֲקֹר וּלְכַלּוֹת וּלְבַטֵּל קְלַפַּת עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן מִן
 הָעוֹלָם, עִם כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַסְטְרִין אוֹחֲרָנִין שְׁבַע־עוֹלָם, שֶׁהֵם זוֹהַמַּת
 הַנְּחָשׁ הַרוּדְפִים אַחַר חֲלוּשֵׁי כַח שְׁבַע־עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל:

רד: אָנָּה ה' אַתָּה יַדְעָתָ כִּי אֵינִי בָנוּ כַח לְעַמֵּד בְּפָנֵיהֶם, חוֹסֵה עַל

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'רפח - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צניח מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

עם עני ואביון, על חלושי כח כמונו היום, ותעורר את לב הצדיקים האמתיים שילחמו בעדנו עם כל צרינו ורודפינו בגשמיות וברוחניות, ותטהרנו מכל הטמאות ובפרט מפגם הברית, באפן שלא אתרחק ולא אשתלח חם ושלום חוץ למחנה ישראל הקדושה, אשר כל הטמאים ובפרט הפוגמים בברית משתלחים משם:

רה: אנא ה' מלא רחמים רחם עלי ותעלני מהרה מטמאה לטהרה, וזכני שאגן בעדי על ידי המחין והשכל בפני כל הרהורים ותאות נאוף, שיהיו המחין שלשה מחצות פרוסות בפני הרהורים ותאות הזאת, עד שאזכה לקדשת הברית באמת ותאסף אותי לתוך מחנה ישראל מחנה הקדשה ונזכה לקיים מקרא שכתוב: "והיה מחניך קדוש", עד שנזכה למזונא דנשמתא ולהכניע מזונא דגופא לביטל הגוף לגבי הנפש, ולעבדך באמת באימה בפחד ביראה ואהבה אמתיות כרצונך הטוב מעתה ועד עולם:

רו: ותחזק ותבריא את הראה הקדושה, שתהיה הראה בשלמות תמיד אצלנו ואצל כל עמך בית ישראל, בגשמיות וברוחניות, ותתנהג תמיד במזג השוה כראוי, ותצילנו ברחמיה מכל מיני חליי הראה ומכל החלאים שבְעוֹלָם ונזכה שיתתקן וימשך עלינו קדשת כל הדברים שהזכרתי לפניך, על ידי הראה הקדושה ותצילני מהבלי עולם הזה, מהכל מעשה תעותועים, ונזכה לתקן כל ההבלים שבְעוֹלָם, לבררם ולהעלותם ולהפכם להבליים שבקדשה, לדבר דבורי תורה ותפלה באמת בקדשה ובטהרה גדולה כרצונך הטוב: